

Arrest

nr. 118 536 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Damba, provincie Uíge, waar u geboren werd op X. U volgde één jaar lager onderwijs in Damba. Toen u ongeveer vijftien was verhuisde u met uw ouders en uw oudere zus naar Luanda, waar u woonde in Hoji-ya-Henda. Voor uw levensonderhoud verkocht u kleding op de markt Squanza. Op 3 september 2011 werd er door de jeugd in Luanda een manifestatie georganiseerd in de wijk São Paulo in Luanda, om te protesteren tegen de oneerlijke verdeling van de rijkdom door de leiders in Angola. Tijdens de manifestatie werd u gearresteerd en vijf dagen vastgehouden in de politie-eenheid van Hoji ya Henda. De politiechef vroeg

u waarom er gemanifesteerd werd en u vertelde het hem. Hij zei dat de zaak later behandeld zou worden en u mocht de gevangenis verlaten. Na verschillende maanden wachten was de situatie die tijdens de manifestatie op 3 september 2011 werd aangeklaagd nog steeds niet veranderd, dus er werd besloten een nieuwe manifestatie te organiseren, op 10 maart 2012. Op 5 maart 2012 werd er een vergadering belegd in het park van Uige. U kreeg uitnodigingen voor de manifestatie van 10 maart 2012, zodat u ze kon uitdelen aan andere jongeren die niet naar de bijeenkomst konden komen. De avond van de vergadering, op 5 maart 2012, kwam de politie naar u thuis, ze sloegen u tot u het bewustzijn verloor en u werd gearresteerd en opnieuw naar de politie-eenheid van Hoji ya Henda gebracht. Na drie dagen werd u veroordeeld tot drie jaar detentie en naar de gevangenis van Viana gebracht. Uw oom kocht één van de bewakers in de gevangenis om, zodat u deze na een verblijf van een maand kon verlaten. U werd naar Kikolo gebracht en bleef daar eveneens een maand. Uw oom stelde u voor aan (M.) en op 10 mei 2012 reisde u met (M.) naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 14 mei 2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart vervolging te vrezen in Angola omwille van uw deelname aan een manifestatie op 3 september 2011 en uw deelname aan een vergadering op 5 maart 2012 ter organisatie van een manifestatie gepland op 10 maart 2012 (zie gehoorverslag CGVS 7). **Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze manifestaties eerder vaag zijn en op verschillende vlakken strijdig met informatie waarover het CGVS beschikt.**

Met betrekking tot de manifestatie op 3 september 2011 valt op dat u geen schatting kan geven van het aantal personen dat deelnam aan deze manifestatie (zie CGVS p.8). U stelt dat ze met veel waren, maar dat u ze niet geteld hebt (CGVS p.8). Uw onvermogen een schatting te geven van het aantal deelnemers komt weinig doorleefd over, men kan immers bezwaarlijk aannemen dat een exacte telling noodzakelijk is om te kunnen antwoorden op de vraag of er eerder 10, eerder 100 of eerder 500 deelnemers aanwezig waren (CGVS p.8). U stelt als beroep kleding verkocht te hebben op de markt in Suanza (CGVS p.5), men kan er dus vanuit gaan dat u enigszins kan tellen en dus een schatting kan geven van het aantal deelnemers op een manifestatie waar u aanwezig bent. Wat betreft de plaats waar de manifestatie doorging noemt u São Paulo (CGVS p.8), een wijk in Luanda (zie informatie administratief dossier). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt vond er op 3 september 2011 inderdaad een manifestatie tegen het regime plaats in Luanda, maar dan wel op het onafhankelijkheidsplein hetgeen zich niet in de eerder door u vermelde wijk bevindt (zie informatie administratief dossier). Aangezien u stelt dat er op de demonstratie veel deelnemers waren (CGVS p.8), dat er geprotesteerd werd tegen het MPLA, tegen de president en tegen de zaken die niet goed lopen in Angola (CGVS p.10) en dat u en vier van uw vriendinnen gearresteerd werden, **dient geconcludeerd te worden dat u het over de manifestatie op het onafhankelijkheidsplein heeft, maar dat u zich vergist wat betreft de locatie waar deze manifestatie plaatsvond.** Men kan immers niet aannemen dat er op 3 september 2011 twee manifestaties plaatsvonden, op twee locaties die toch een drietal kilometer uit elkaar liggen, dat er om dezelfde reden geprotesteerd werd en dat er op beide manifestaties arrestaties verricht werden, waarbij de ene manifestatie uitgebreid in de nationale en internationale pers zou verschenen zijn en de andere in het geheel niet (zie informatie administratief dossier). Voorts stelt u niet te weten hoeveel mensen er in totaal gearresteerd werden op 3 september 2011 (CGVS p.11). Gevraagd of u achteraf niets hoorde over wat er gebeurde, stelde u te weten dat er ook gewonden gevallen zijn, maar niet te weten wat er juist allemaal gebeurd is (CGVS p.11). Dit is eigenaardig, aangezien u verklaarde dat jullie na het protest van 3 september 2011 maandenlang gewacht hebben om te kijken of de situatie die tijdens de manifestatie werd aangeklaagd zou veranderen en dat jullie besloten om opnieuw een demonstratie te organiseren toen dit niet het geval bleek (CGVS p.7). Men zou dan ook verwachten dat u zou weten, of op zijn minst zou getracht hebben te weten te komen, wat er juist gebeurde op 3 september 2011, hoe de overheid reageerde op de manifestatie en welke tegenreacties die uitlokte. De regering reageerde immers erg repressief, er werden op 3 september 2011 verschillende arrestaties verricht en in de weken nadien werden opnieuw protesten georganiseerd om deze arrestaties aan te klagen (zie informatie administratief dossier). Hierover vermeldt u echter niets. Desgevraagd verklaart u dat er inderdaad nog andere manifestaties plaatsvonden tussen 3 september 2011 en 5 maart 2012, maar u kan er geen enkele informatie over geven (CGVS p.10). Het komt weinig aannemelijk over dat u 'na maandenlang wachten' uit ongenoegen met de uitblijvende veranderingen zou deelgenomen hebben aan de organisatie van een nieuwe demonstratie (CGVS p.7, 11), nu blijkt dat u niet in het minst op de hoogte bent van de reactie van de regering op de eerste demonstratie op 3 september 2011, van het lot van de arrestanten

die gearresteerd werden op die dag (CGVS p.11) of van de demonstraties die tussenin plaatsvonden (CGVS p.10).

Ook met betrekking tot de manifestatie van 10 maart 2012 verschillen uw verklaringen op belangrijke punten met de informatie waarover het CGVS beschikt.

In de informatie waarover het CGVS beschikt kan teruggevonden worden dat er op 10 maart 2012 een manifestatie georganiseerd werd, dat de organisatoren ervan reeds op voorhand bedreigd werden en dat er huiszoekingen hadden plaatsgevonden. Meer specifiek werd gemanifesteerd tegen de benoeming van Suzana Inglês (MPLA) als voorzitter van de 'onafhankelijke' verkiezingscommissie. Tijdens de manifestatie zelf, op 10 maart 2012 in Luanda, werden de activisten aangevallen door een onbekende gewapende bende (zie info administratief dossier). Adolfo Campos wordt genoemd als één van de activisten. Hij verklaarde de dag na de manifestatie dat er meerdere gewonden vielen en een onbekend aantal arrestaties plaatsvonden tijdens de manifestatie van 10 maart 2012 (zie info administratief dossier). Adolfo Campos noemt u als één van de jongeren die op 5 maart 2012 de uitnodigingen uitdeelde voor de manifestatie die gepland was op 10 maart 2012 (CGVS p.9). Gevraagd of de manifestatie op 10 maart 2012 uiteindelijk plaatsvond, verklaarde u aanvankelijk dat ze niet doorging, aangezien iedereen op 5 maart 2012 gearresteerd werd (CGVS p.9). Ook verklaarde u dat deze manifestatie eveneens zou doorgaan in São Paulo, hoewel ze volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) zou doorgaan in Cazenga. Opnieuw gevraagd of de manifestatie op 10 maart 2012 uiteindelijk doorging, antwoordt u nu dit niet te weten, aangezien u in de gevangenis zat sinds 5 maart 2012 (CGVS p.12). Nog daargelaten dat u aanvankelijk beweerde dat iedereen op 5 maart 2012 werd gearresteerd, hoewel hierover geen enkele informatie terug te vinden is, zou men in elk geval verwachten dat u zich na het vrijkomen uit uw (beweerde) detentie op de hoogte zou stellen van wat er uiteindelijk juist gebeurde de dag van de geplande manifestatie en hoe het de mensen die manifesteerden verging. Dit zou u immers waardevolle informatie opleveren over uw eigen veiligheid in Angola. Dat u naliert dit te doen, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Gevraagd of er op 10 maart 2012 zou geprotesteerd worden tegen iets of iemand in het bijzonder, stelt u dit niet te weten en nog maar pas bij de groep aangesloten te zijn (CGVS p.12), hoewel u al in september 2011 deelnam aan een manifestatie tegen de regering. De benoeming van de Suzana Inglês, waartegen op 10 maart 2012 geprotesteerd werd in Luanda, vermeldt u in het geheel niet.

Aangezien uw verklaringen vaag zijn en bovendien strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt, **kan niet worden aangenomen dat u deelnam aan een manifestatie tegen de regering op 3 september 2011 in Luanda of aan een vergadering op 5 maart 2012 ter voorbereiding van de demonstratie op 10 maart 2012.** De arrestaties en andere vervolgingsfeiten die u hieraan verbindt dienen eveneens als ongeloofwaardig te worden beoordeeld.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw nationaliteit en identiteit legt u een Angolese identiteitskaart voor. Deze wijzigt echter niets aan bovenstaande argumentering. U legde geen documenten neer die toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster kan het "niet helemaal eens zijn" met de motieven in de bestreden beslissing.

Inzake de manifestatie op 3 september 2011, wijst zij erop dat zij een ongeletterde, laaggeschoolde vrouw is zodat niet verwacht kan worden dat zij schattingen verricht over het aantal deelnemers. "Het is al vaak bewezen dat een dergelijke telling/schatting helemaal niet makkelijk is en er kan zeker niet van deze kandidaat vluchteling verwacht worden dat zij een dergelijke oefening zou kunnen maken". Volgens verzoekster is het tellen van geld hiermee niet vergelijkbaar. De stelling dat zij de deelnemers niet telde is spontaan en accuraat als antwoord.

Verzoekster bevestigt dat de manifestatie van 3 september 2011 op het onafhankelijkheidsplein plaatsvond.

Dat zij hierover achteraf niets meer vernam is te wijten aan het feit dat zij hiermee niet actief bezig was maar wel bereid was zich te engageren wanneer haar dit gevraagd werd. Men kan, gelet op haar profiel,

niet verwachten van verzoekster, die nauwelijks kan lezen of schrijven, informatie zou opzoeken en lezen en actie zou ondernemen. Zij was wel bereid deel te nemen aan protest waarbij zij aan haar ongenoegen uiting gaf. Zij bevestigde dat de overheid repressief optrad.

Inzake de manifestatie van 10 maart 2012 stelt verzoekster vast dat de beoordeling van haar relaas op algemene wijze wordt gevoerd en wordt herleid tot een toetsing aan een aantal persberichten. Het is weinig relevant om naar informatie inzake de manifestatie te verwijzen aangezien zij wanneer deze plaatsvond in de gevangenis zat. Nadat zij vrijkwam, dook zij onder en verliet zij het land. Het is niet vreemd dat zij in deze periode geen contact meer had met mensen die betrokken waren bij de manifestatie en hierover geen informatie kreeg. Verzoekster herinnert opnieuw aan haar profiel als ongeletterd, laaggeschoold persoon.

Verzoekster kon haar identiteit en nationaliteit bewijzen. Het gaat om essentiële gegevens en zij vraagt rekening te houden met haar positieve medewerking.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster, die de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht, de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en nog des te meer klemmt daar zij over haar reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zij bleek namelijk niet te kunnen aangeven hoeveel haar oom voor haar reis zou hebben betaald, wist niet welke gegevens waren opgenomen in het paspoort dat voor haar reis zou zijn gebruikt en wist niet met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.34-35).

Verzoekster baseert de aangevoerde vervolgingsfeiten en de vrees die hieruit zou zijn voortgevloeid op haar deelname aan een manifestatie op 3 september 2011 enerzijds en op haar deelname aan een vergadering op 5 maart 2012 ter organisatie van een manifestatie op 10 maart 2012 anderzijds.

Omtrent de manifestatie van 3 september 2011 was verzoekster, zo blijkt uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, echter niet in staat om zelfs maar bij benadering in te schatten hoeveel personen hieraan deelnamen. Waar zij opmerkt dat zulke schatting

van haar niet mag worden verwacht, dient te worden vastgesteld dat, hoewel weliswaar geen accuraat of precies antwoord ter zake kon worden verwacht, het geenszins onredelijk is te verwachten dat zij kan antwoorden op de vraag of er eerder 10, eerder 100 of eerder 500 deelnemers waren. Enerzijds is hiervoor geenszins een exacte telling nodig en anderzijds verklaarde verzoekster dat zij als beroep kleding verkocht op de markt zodat ervan uit kan worden gegaan dat zij toch kan tellen.

Daarenboven legde verzoekster blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde gezegden en informatie manifest foutieve verklaringen af over de locatie waar de manifestatie van 3 september 2011 plaatsvond. Zij erkent dit in het verzoekschrift waar zij bevestigt dat deze, in weerwil van haar eerdere gezegden, inderdaad plaatsvond op het onafhankelijkheidsplein (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Dat verzoekster foutieve verklaringen aflegde omtrent de locatie waarop de manifestatie van 3 september 2011 zou hebben plaatsgevonden maakt dat aan haar beweerde deelname aan deze manifestatie niet het minste geloof kan worden gehecht.

De ongeloofwaardigheid van deze beweerde deelname wordt nog versterkt doordat verzoekster, zo blijkt uit haar in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen, niet wist hoeveel mensen er tijdens de manifestatie werden gearresteerd. Tevens beweerde zij dat zij na maandenlang wachten en omwille van haar ongenoegen met het uitblijven van veranderingen zou hebben deelgenomen aan de organisatie van een nieuwe manifestatie, doch zij bleek niet op de hoogte van de reactie van de regering op de eerste manifestatie op 3 september 2011, noch van het lot van de arrestanten die tijdens voormelde manifestatie werden opgepakt, noch van de demonstraties die in tussentijd plaatsvonden. Verzoekster tracht haar verregaande onwetendheid ten onrechte te vergoelijken. Indien zij daadwerkelijk zou hebben deelgenomen aan de manifestatie van 3 september 2011, naar aanleiding van deze deelname zou zijn gearresteerd en uit ongenoegen over het feit dat veranderingen uitbleven maanden later deelnam aan het organiseren van een nieuwe demonstratie, kon van haar redelijkerwijze de nodige interesse worden verwacht alsook dat zij zich hierover, eventueel via derden, zou hebben geïnformeerd.

Omtrent haar deelname aan een vergadering op 5 maart 2012 ter organisatie van een manifestatie op 10 maart 2012, dient te worden vastgesteld dat verzoekster de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet betwist dat zij (i) uiterst vage verklaringen aflegde, waar zij zelfs niet bleek te weten of de op 10 maart 2012 geplande manifestatie uiteindelijk al dan niet doorging; (ii) ondanks dat zij actief betrokken zou zijn geweest bij de organisatie ervan, foutieve verklaringen aflegde over de plaats waar deze manifestatie zou doorgaan; (iii) ondanks dat deze een specifiek doel had, niet wist of er op deze demonstratie zou worden geprotesteerd tegen iets of iemand in het bijzonder. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Verzoekster tracht deze vaststellingen ten onrechte te vergoelijken. Vooreerst kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich gedurende de periode van een maand die zij na haar vrijlating nog in haar land van herkomst verbleef zou hebben geïnformeerd over hetgeen op 10 maart 2012 werkelijk gebeurde en over hoe het manifestanten of arrestanten verging. Dit zou haar immers nuttige informatie hebben opgeleverd over haar eigen veiligheid en over de risico's die zij liep, hetgeen essentieel kon zijn voor een eventuele beslissing om het land te verlaten. Verder kon hoe dan ook worden verwacht dat zij zich hierover na aankomst in België en in het kader van onderhavige asielaanvraag zou hebben geïnformeerd. Het is niet ernstig om voor te houden dat zij het land zou zijn ontvlucht wegens vervolging omwille van de deelname aan een vergadering ter organisatie van een manifestatie op 10 maart 2012 doch om over deze manifestatie niets te kunnen vertellen en dermate vage en foutieve verklaringen af te leggen.

Verzoeksters identiteitskaart kan hoogstens haar identiteit en herkomst aantonen doch bevat geen elementen die aan het voormelde afbreuk zouden kunnen doen (administratief dossier, stuk 11: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHYEDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS